

Arrest

nr. 347 867 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat F. QUAIRIAT, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2024 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 6 mei 2025 onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen bij arrest nr. van 4 juni 2026 met nr. 347 865.

1.3. Eveneens op 6 mei 2025 gaf verweerder verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[A.M.] [...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die hem verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven.

Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

- "- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;"*

Hij betoogt als volgt:

"4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.3.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

[...]

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- de verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd ;*
- de verzoeker is reeds vele jaren in België ;*
- de verzoeker spreekt de Nederlandse taal en is ingeburgerd ;*
- de verzoeker heeft dichte familie in België.*

4.4.

Dat er evident maar rekening kan gehouden worden met de individuele situatie van verzoeker als hij deugdelijk wordt gehoord, hetgeen in casu absoluut niet is gebeurd, wat een flagrante miskening van het hoorrecht inhoudt!

De beslissing bijlage 13 werd verzoeker immers overhandigd in navolging van het nemen van een weigeringsbeslissing in het kader van zijn regularisatieprocedure art. 9bis vw. Verzoeker werd aldus niet deugdelijk gehoord.

Dit staat ook met zoveel woorden vermeld in de bestreden beslissing, nl.: “Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen.” Hiermee bevestigt verweerder dat zij verzoeker niet heeft gehoord.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ‘recht op behoorlijk bestuur’ stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.”*

De miskening van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel. Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1. De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2. Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissing van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Waarop DVZ zich precies baseert kan onvoldoende – om niet te zeggen onmogelijk – worden achterhaald uit de motivatie van de bestreden beslissing. Er wordt immers zoals zo vaak enkel verwezen naar de drie

gestandaardiseerde 'motieven' omtrent hoger belang van het kind, gezinsleven en gezondheidstoestand. De invulling dewelke hieraan gegeven wordt werd "gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen" en dus niet in het kader van het horen van verzoeker. Het administratief dossier werd opgevraagd doch zal niet tijdig worden verkregen!

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfwet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Het is duidelijk dat verzoeker NIET werd gehoord daar de motivering van de bestreden beslissing berust op "alle actueel in het dossier aanwezige elementen".

Dat de motivatie dan ook extreem summier is en berust op informatie dewelke niet aan verzoeker zelf werd nagevraagd.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de motivering van DVZ absoluut tekortschiet, manifest onzorgvuldig is en dat verzoeker aldus niet deugdelijk werd gehoord.

De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd.

4.5.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet met een feitelijke motivering in dit verband en uit de motieven blijkt tevens dat rekening werd gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gemotiveerd aangaande de concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken.

Indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De overtuiging dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, kan bezwaarlijk leiden tot een andere conclusie.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker levert, wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verweerder heeft zoals gezegd rekening gehouden met de elementen die zijn vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit vormt een weerspiegeling van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zijnde dus *“de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, waarnaar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet verwijst. De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder niet verplicht om rekening te houden met het privéleven.

2.5. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van de middelen is dat hij niet werd gehoord. Het is pas in het ondersteunend betoog dat verzoeker gewag van een schending van het hoorrecht.

2.6. Uit de bewoordingen van het aangehaalde artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34) en dat moet worden gerespecteerd bij de toepassing ervan telkens als een bezwarend besluit wordt uitgereikt dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit. Verweerder geeft hierbij uitvoering aan het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is dus van toepassing.

Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht en een gelijkaardige invulling kent. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 van (c))

2.7. Verzoeker valt erover dat hij niet werd gehoord door verweerder, wat volgens hem ook blijkt uit de vermelding in de bestreden beslissing: *“Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen.”* De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker niet specifiek werd gehoord alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, maar wijst erop dat niet elke schending van het recht om te worden gehoord automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien wordt aangetoond dat het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, C-383/13, M.G. en KR., punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 van (c))

2.8. Verzoeker wijdt een hele uiteenzetting aan het hoorrecht, maar geeft nergens concreet aan waarop hij zou hebben gewezen bij een gehoor door verweerder dat had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing, waardoor de bestreden beslissing moet worden beschouwd als zijnde kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel. Voor zover uit punt 4.3. van het verzoekschrift moet worden afgeleid dat hij zou hebben gewezen op zijn individuele situatie met name *“• de verzoeker verkeert in een prangende humanitaire situatie en is duurzaam lokaal verankerd ; • de verzoeker is reeds vele jaren in België ; • de verzoeker spreekt de Nederlandse taal en is ingeburgerd ; • de verzoeker heeft dichte familie in België”*, wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om een verblijfsmachtiging de mogelijkheid had en ook heeft benut om al deze elementen toe te lichten. Verweerder heeft deze elementen beoordeeld in de in punt 1.2. bedoelde beslissing, die samen met de bestreden beslissing werd getroffen en betekend en hier dus nauw mee samenhangt. De Raad ziet bijgevolg niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat hij niet werd gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof. Immers ziet de Raad niet in en verduidelijkt verzoeker niet hoe dit gehoor tot een andere uitkomst had kunnen leiden dan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De in punt 1.2. bedoelde beslissing houdt immers in dat verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en verzoeker reikt in zijn verzoekschrift geen andere elementen aan dan deze die hierin reeds werden beoordeeld, die hij bij zijn gehoor zou hebben meegedeeld aan verweerder alvorens deze een bevel om het grondgebied te verlaten gaf. De Raad wijst er hierbij nog op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie ook blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, punten 67 t.e.m. 70). Door de 9bis-aanvraag kan verzoeker geacht worden nuttig voor zijn belangen te zijn kunnen opkomen.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------